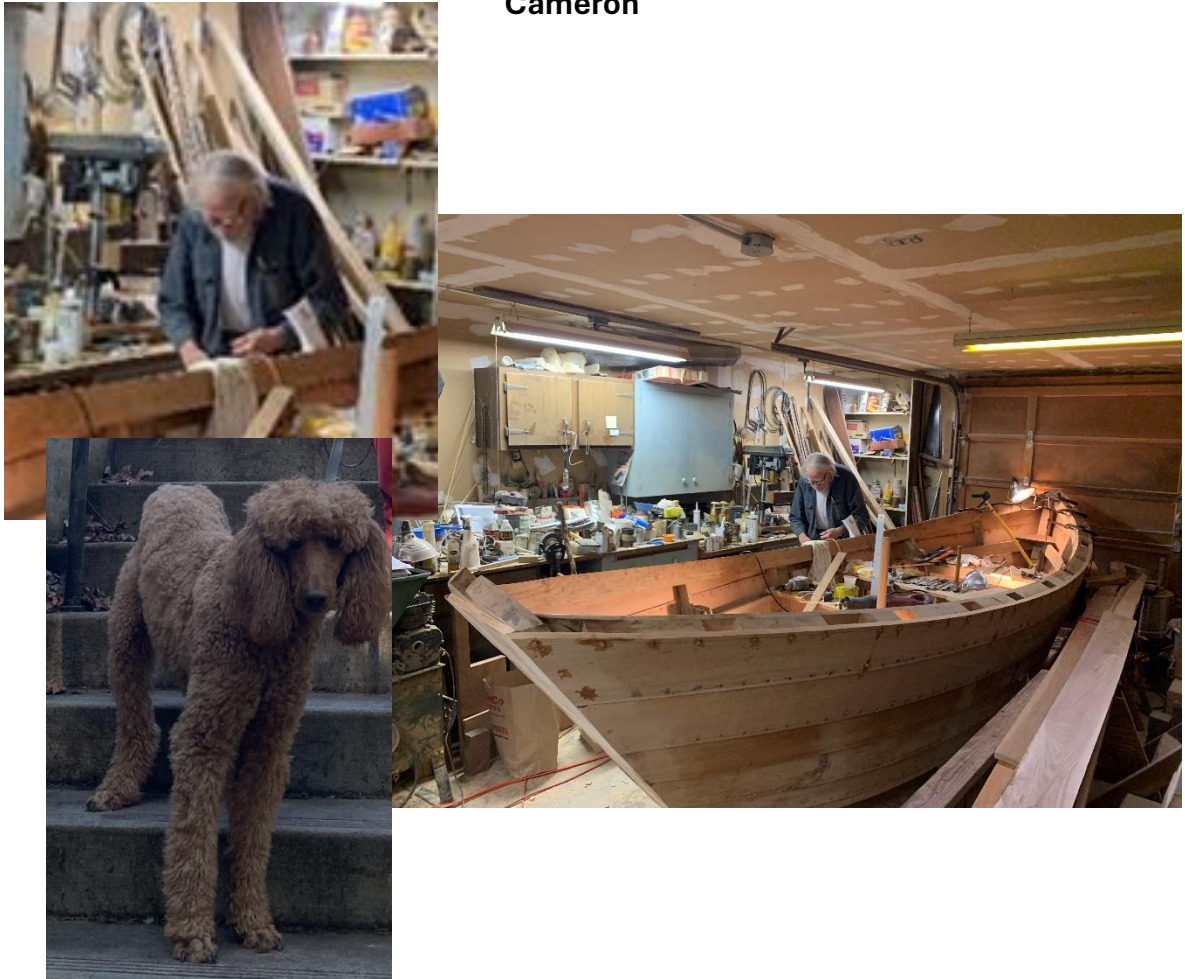

Cameron

Încerc sa-mi adun amintirile, din anii de ploaie și frig din Oregon-am avut un vecin, un bătrân singuratic, uscățiv, puțin gârbovit, care se plimba cu un baston, sau era tras de cățelușul puddle Tilly, jucăria noastră... Tilly era ca un miel, cu parul scurt și codița veselă, cu un moț la vârf...

Cameron era dintre cei rămași, care s-au dus demult, vechea generație din US și Canada. Cu pălăria cu boruri, barba albă, scurtă și ochii azurii, zâmbea mereu când te întâlnea. Politicos, vorbea puțin și arăta respect și admirație. Cameron era printre ultimii din vechea gardă. Strămoșii lui, bunicul, din Canada franceză-construia corăbii, ca și Noe din Biblie. El a moștenit secretele navigației și construcția corăbiilor. A fost inginer de nave, școlit în America, avea o colecție grozavă de jurnale și tomuri cu harți și topografia țărmurilor în ultimul secol. Știa de toate, proiecta o corabie de la 0, calcula totul, desena totul, de la curent și instalații la micile detalii, toate proiectele erau în suluri, ca scribiile din vechime care-au păstrat scrierile Bibliei din vechime până la noi.

Se juca cu 3D modelling și tipărea formate mici în Solid Works...un geniu neînțeles, singur cu cățelușul Tilly, pe care îl scoteam la joacă prin pădurea cu urzici, sau prin parcurile de pe Strada

pierdută *Lost Park*. Mai venea mereu pe la el una din fete, Marianne să-i facă curat și mâncare. *Am 9 copii și zeci de nepoți*, se lăuda mereu, un conac uriaș de 50 acres în desertul din Oregon, o cabană de vânătoare, uitată în sălbăticia dintre Oregon și Idaho. Ultima dată a căzut într-un șanț, când se întorcea de la vânătoare. Era de modă veche, ca temerarii din cărțile de amintiri, figură de legendă, care s-a stins încet. A rămas singur, toți s-au dus, zâmbea trist pe sub mustață, când l-am vizitat ultima dată. Mergea pe 93, nu mai auzea bine și l-am lăsat pe el să povestească.

Când l-am văzut prima dată, parcă era Samuel înviat din morți de vrăjitoarea din En Dor. Ciocănea și robotea mereu în garajul de la stradă. De ce l-am comparat cu Noe? Cameron învățase meșteșugul bărcilor de la strămoși și de 20 de ani începuse să construiască o barcă, ca și Noe pe vremuri, înainte de potop. *Am ales **light oak**-stejar moale-pentru întărituri și schelet și **douglas fir**-bradul american, pentru pereți;-n-am folosit scule electrice, nici cu aer, numai ciocane, dălți, ferăstraie și toate îmbinările cu cuie de lemn și clei.*

Bradul **Douglas**, printre cei mai înalți din lume și unul tăiat în Astoria OR-cu mine în fața lui-martie 2024

Mai jos câteva cifre care arată mărimea acestor copaci uriași

231 F (77 m) 115 IN dia (3m) 624 ani-30 tone-9700 scânduri

Scândurile ușoare din brad erau toate perfecte, fără noduri. Ca și Noe și Isus, care au fost tâmplari, ca și Stradivarius, care a luat în ceruri taina viorilor, Cameron încheie o legendă vie în fața ochilor noștri, care-l vizitam de 3-4 ori pe an. Când l-am văzut prima dată, am îndrăznit să-l întreb despre veșnicie, văzând că târșește bastonul și nu-l mai putea struni pe Tilly, care-l trăgea nemilos, gata să-l doboare...*Unde crezi că mergi după moarte? Star dust* (praf de stele) mi-a zâmbit pe sub mustață. Am rămas fără cuvinte și m-am scuzat de întrebarea mea, nepotrivită...*eu vin din comunism și am fost învățați despre maimuțe, Marx și Lenin, dar tu, Cameron? Ai crescut în lumea liberă, cu biserici pe toate străzile, cu Biblie pe rafturi și președinți care jură pe Biblie, cu Billy Graham și Lincoln. Cum poți să-L excluzi pe Dumnezeu? N-ai avut părinți care te-au dus la biserică? Ba da*, zise el, *mama era catolică și tata mai trecea uneori pe la luterani, eu nu mai*

cred...praf de stele asta ne așteaptă pe toți...ca și Tilly, care mă smucește la joacă și nu-l mai pot struni...Ce trist,! Noe și Cameron au construit corăbii. Primul a salvat omenirea, al 2 lea, vecinul meu uscătiv și-a pus toata nădejdea într-o barcă, începută acum 2 decenii. Asta mă ține în viață, privea cu mândrie la corabia care aștepta sa fie lansată pe apa, poate în vara asta-2024! E aproape gata, se lăuda el, are 700 lbs-300kg și mi-am văzut visul cu ochii.

O Stradivarius care aștepta valurile marii, o vioară care nu cântă, dar oftează să zburde printre țărurile și spumele valurilor din Oregon, sau să alerge pe oglinda fluviilor Columbia și Willamette, care erau aproape.

Cameron duce cu el, ca și lutierii din vechime taina corăbierilor, care făureau cu mâini de aur viorile plutitoare. Corabia lui tăcută nu vorbește, sta mută și așteaptă ultimul ciocan ca să-și dea drumul pe mările spumate. Viorile lutierilor cântă și-acum după sute de ani.

Mă duce gândul la Noe, la Samuel, la meșterii din Cremona, apoi la poezia lui Ioanid-Lutierul, unde meșterii iscusiți cutreierau pădurile umbroase și ciocăneau copacii unici, cei mai potriviți pentru viorile lor. Dacă barca lui Cameron ar fi vorbitoare, i-ar atrage atenția că osteneala lui este zadarnică, că el și barca se vor sfârși, dar încotro? *Star dust*? Este o iluzie, o înșelăciune, la veșnicia departe de Creatorul, care era chiar Lutierul din poezia lui Ioanid.

Căsuța lui Cameron, năpădită de iederi și roze ce se cățarau pe geamuri, copacul stufos din față, care străjuia strada noastră pierdută Lost park, și cățelușul Tilly, care ne trăgea spre pădurea cu urzici, toate îmi trec prin fața ochilor. Ce este viața? O inteligență sclipitoare, care-a desenat corăbii în Solid Woks, avea compania lui de inginerie, a avut succes, tot ce și-a dorit, 9 copii și zeci de nepoți... ce folos sa fii cu succes în viață, case, fii și fiice și să ramai singur, fără nevastă, sa visezi la o barcă, s-o aduci pe apă, și apoi *praf de stele*? E trist și dezolant și totuși mai este speranță. Poate-l mai vizităm ca să-i amintim că dincolo de visele cu bărci și valuri există corabia vieții noastre, care fără Cărmaciul adevărat se îndreaptă greșit spre abisuri întunecate, care înseamnă o veșnicie de chin și durere, de unde nu mai este întoarcere.

Lutierul lovea cu securea copacii din pădurile misterioase, Cameron ciocănea la apus de soare și mai cioplea câte o așchie din lemnul de barcă. Primul alegea copacii sa-i schimbe în alăute măiestre, care vibrează ca și inimile noastre, iar Cameron ciocănea în zadar cu speranța deșartă, că odată va naviga pe valurile spumate ale Pacificului. Ce diferență! Mai este nădejde, mai pătrunde încă soarele printre mușcatele și perdeluțele căsuței ascunsă pe strada pierdută Lost Park...

(Florida mai-2024)